

Hotellets foyer lignede indersiden af en marengs med diamanttryk fra krystallsekroner og tunge brokadegardiner. Anette skridtede demonstrativt uden om en fontæne midt på det hvide marmorgulv med et udtryk af dyb foragt. Bag skranken stod en ung mand med en syntetisk butterfly og et irriteret udtryk i øjnene. Telefonen ringede insisterende, og ynglingen skævede til den, usikker på sit næste træk. Jeppe lænede sig lidt ind over skranken og talte lavmælt for ikke at tiltrække sig unødigt opmærksomhed.

“Politiet. Vi ringede for lidt siden. Vi skal tale med Christian Stender. Hvad er værelsesnummeret?”

“Lige et øjeblik, så skal jeg være der.” Receptionisten rakte ud efter røret.

“Det er politiet, sagde jeg, det kan ikke vente.”

“Øjeblik, hr. så skal jeg være der.”

Han holdt en flad hånd op mod betjentene og tog røret med bortvendte øjne. Fuldt af livstræt arrogance påbegyndte han sin indstuderede, engelske velkomsttale. Jeppe havde fat i armen på ham, før han havde nået at tænke sig om. Han klemte hårdt til.

Receptionisten så forskrækket op.

“Jeg sagde nu! Hvad hedder du, dit fjols? Lad mig lige se, hvad der står på navneskiltet. Nikolaj?” Han vendte sig mod Anette, som så overrasket på ham. Rømmede sig.

“Politiasistent Werner, hvad er klokken?” Jeppe blottede håndledet ud af jakkegabet med et formfuldendt swung og kiggede på sit gamle Omega. Receptionisten talte så hurtigt, at han snublede over ordene.

“Værelse 202. På anden sal. Elevatoren er lige rundt om hjørnet.”

“Tak, Nikolaj. Hav en god dag.”

Anette kiggede mállos på ham hele vejen ind i elevatoren.

De kørte op til anden sal og fandt værelse 202. Hotellet havde, på Anettes foranledning, bedt hr. og fru Stender blive på deres værelse uden at forklare nærmere. Jeppe bankede på. Et øjeblik efter åbnede en lille, elegant kvinde med grå korthårsfrisure døren. Hun nikkede

alvorligt til dem med en bekymret fure som et kastemærke over perlemorsbrillestellet og trak sig baglæns, så de kunne komme ind i hotelværelset.

Christian Stender sad i en polstret plyslænestol med hovedet i hænderne. Han havde knappet de øverste skjorteknapper op, så man kunne ane en gråsprængt brystbehaarng og det øverste af en anseelig topmave. Et par fodformede sko, der godt kunne trænge til en pudning, stod ved siden af stolen og vidnede om en ejer, som vægtede komfort højere end stil. Han løftede hovedet og kiggede kort op på sine gæster, inden han sank sammen igen. Ansigtet var dækket af svedperler og øjnene små og rødmandede. Manden var enten bange eller midt i et seriøst maveonde.

“Christian fik det skidt, da receptionisten ringede tidligere og sagde, politiet ville tale med os. Han er overbevist om, at der er sket Julie, hans store datter, noget. Min ... øh, steddatter. Hun tager ikke telefonen. Jeg har prøvet at berolige ham, men han vil ikke lytte. Det er om indbruddet, ikke? Det er om det indbrud i firmaet?”

“Desværre, fru Stender, vi er her ikke for at tale om et indbrud. Jeg er ked af det, men vi har dårligt nyt. Det drejer sig netop om Julie Stender.”

Christian Stender kiggede op fra sin svedige lænestol med øjne så små som en heroinafhængigs. Alt ved ham var sat på pause, ubevægeligt afventende. Jeppe forsøgte at analysere udtrykket for skjulte dagsordener, men fandt kun den angst, der måtte være forventelig, når en forælder konfronteres med sin ultimative frygt.

“Det gør mig meget ondt at måtte fortælle jer ...”

Jeppe nåede ikke længere, før Christian Stender brølede som en dement, trængt op i et hjørne. Han sank forover, ud af plysfavnen og endte halvt på knæ i en grotesk frierposition, mens han skreg. Ansigtet var forvredet, og håret lå som et fedtet lag af tynde snore over den blanke isse. Han lignede en amatørperasanger i færd med sin store vanvidsscene.

Jeppe noterede sig disse faktorer og konstaterede samtidig, at hans

eget observationsapparat var 100 % nøgternt. Intet udslag på empati-
 barometeret. Hvad fanden var der galt med ham?

"Vi har fundet liget af en ung i kvinde i Julie og Carolines lejlighed,"
 fortsatte han prøvende mellem farens udtræk. "Jeg må desværre med-
 dele jer, at det er Julie. Vi skal stadig gennem ... nogle undersøgelser,
 før identifikationen er officiel, men vi er ikke i tvivl."

Ingen grund til at nævne obduktion og tandlægeundersøgelse
 endnu.

"Det gør mig forfærdelig ondt ..." Jeppe gik i stå.

Christian Stender var faldet sammen i en hulkende bunke på gul-
 vet. Hans kone stod bag stolen og stirrede på ham, mens hun pillede
 i kanten af polstringen.

"Må vi få et øjeblik alene?" Ulla Stender talte sagte, men med uven-
 tet autoritet.

"Jeg er klar over, at vi nok skal følge med jer hen på politistationen
 eller sådan noget, men vil I ikke være venlige at give os et øjeblik til
 at samle os? Alene."

Jeppe rejste sig og fandt Anettes blik. De gik simultant mod dø-
 ren, ivrige efter at forlade det beklumrede værelse og de voldsomme
 følelser i det.

"Vi venter i lobbyen. Bare tag jer tid." Ingen af hans kondolence-
 udtryk virkede velkomne, så han sagde ikke mere. Lukkede bare
 døren. Det sidste han så, før karm og dør smeltede sammen, var den
 spinkle kvinde, der gik hen imod sin mand med fremstrakte arme.

Hendes far ringet en gang om ugen for at høre, om alting
 går godt, og om hun har penge nok. Hun tager den en gang
 imellem. Han har svært ved at forstå, hvorfor hun skal helt
 til København og læse og, især, hvorfor hun ikke skal læse
 noget ordentligt. Dansk kan hun jo i forvejen. Og Aarhus
 er jo også en stor by. Han lyder gammel i telefonen.

Det har taget lang tid at lære byen at kende. Hoved-
 biblioteket lige over for synagogen, Store Kannikestræde,
 som er god at cykle på tværs gennem byen ad, selvom det
 er forbudt den ene vej, det bedste hjørne af Kongens Have,
 når solen skinner, turen over Langebro med den tunge trafik
 faretruende tæt på.

Det liv, hun har længtes sådan efter, er nu overalt om-
 kring hende. Alligevel længes hun mere end nogensinde.

Dengang hun startede i skole, var det altid dem fra femte
 klasse, der gik Luciaoptog. Hun stod presset op ad væggen
 med en mandarin i hånden og så lysene og englegevandterne
 passere forbi. Glædede sig til at blive stor nok. Men da
 hun selv startede i femte, fik skolen ny inspektør, og
 fremover skulle det være fjerdeklasserne, der gik Lucia i
 stedet. Nu var hun pludselig for stor. Altid foran eller
 bagefter, aldrig lige i smørhullet.

Hun glæder sig til den alder, hvor hun endelig er midt
 i. Hvor hun ikke er udenfor. Den må da komme.